

“Nereye gidersen git, kendi hikâyenle baş başa kalırsın sonunda.”

BARBAROS ALTUĞ

biz burada
iyiyiz

4. BASKI

♥ can
roman

BARBAROS ALTUĞ

biz burada iyiyiz

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

4. basım: Ekim 2014, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2217-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

BARBAROS ALTUĞ
biz burada iyiyiz

ROMAN

♥can

BARBAROS ALTUĞ, uzun yıllar *Sabah* ve *Milliyet* dergi gruplarında kitap eleştirileri yazdı, yazarlarla röportajlar yaptı. 1999'da Türk yazarlarını temsil eden bir edebiyat ajansı açtı. *Taraf* gazetesindeki köőe yazarlığından istifa ettikten sonra 2013'te düzyazılardan oluőan *Bazıları Siyah Sever* kitabını yayımladı. 12 yazarla hazırladığı *Yazarların İstanbul'u* kitabı Türkçe ve Yunanca yayımlandı.

üç yetim çocuk

Burada kar yağıyor, geldiğimizden beri durmadan. Buraya ne zaman geldiğimizi ara sıra unutuyorum. Çünkü hep burada yaşıyormuşuz gibi geliyor bazen. Burada doğmuşuz, birbirimizi doğduğumuz an, gözlerimizi açar açmaz tanımışız, bu avlusuna hep kar yağın, sarı boyalı binanın, büyük pencerelerinden buzlu ışıklar süzülen odalarında kimse bizi görmeden büyümüşüz, konuştuğumuz bu tuhaf dili biz, kendi kendimize bulmuşuz gibi geliyor. Şehir uyurken, her taraf sessiz ve zaman sadece bana aitken, kimseyi uyandırmamak için ayaklarımı yerdeki ahşap döşemenin artık ezberlediğim, o gıcırdamayan noktalarına basıp gittiğim mutfaktaki masadan hiç kalkmadan, üstü bembeyaz karla örtülü ağaçlara bakarak kahvemi içerken, “Evet,” diyorum, “biz aslında buraya aidiz.” Hem buraya hem de birbirimize. Sonra aşağıda karların arasında yatan bir gölge görür gibi oluyorum bazen. Üstü karla örtülü bir gövde, çoktan beri, biz buraya geldiğimiz andan beri orada duran ve yavaş yavaş kaybolan bir karaltı, çürümeye bıraktığımız bir ceset,

birbirimize unutturmaya çalıştığımız bir acı, görünce gözlerimizi kaçırdığımız eski bir sevgili. Bunların hepsi var o avluda; çünkü o avlu yeni hayatımıza girdiğimiz ilk kapı, taşıyamayacağımız her şeyi o avludan bu hayata girerken arkamızda bıraktık. O zaman neden geldiğimizi hatırlıyorum bu şehre. Ama ne zaman?

Sahi biz üçümüz; Yasemin, Ali ve ben –kendini artık sadece buraya, bu soğuk ve sessiz kente, bu camlarına ışık vuran sarı binanın üçüncü katındaki loş eve ait hissedemeyen Eren– üç yetim çocuk gibi birbirine sığınıp arkamızda bıraktıklarımıza bakmadan, yeniden ama bu sefer istediğimiz gibi yaşamak için hep kar yağın Berlin’e ne zaman geldik?

mutluluk ihtimali

Geldiğimizden beri bizden erken uyanıyor Eren. Bazen sabaha kadar konuşmadan, sadece açık olan televizyonda dönen bir şeylere bakarak oturduğumuz ya da Berghain'de her şeyi unutarak dans ettiğimiz oluyor. Ama kaçta yatağa girersek girelim, uyandığımızda sanki içinde hep aynı zamana kurulu, eski bir çalar saat varmış gibi bizden önce uyanmış, kahvesini içmiş, mutfaktaki masada ya dışarı bakan ya da bir şeyler okuyan Eren'i buluyoruz. Sabahları yazmıyor, sadece gece. Odasının camından gelen ışıktan anlıyorum; yoksa bana bir şey söylediği yok. Ama yazmadan duramayacağını biliyorum. Bu onun kendini iyileştirme yolu. Hepimiz başka şekilde iyileştiriyoruz kendimizi. Ben film seyrediyorum. Neredeyse her gün, kafedeki işim bitince bir sinemaya giriyorum. O salondaki karanlık, filmin başlama ânı, sonra iki saat kesintisiz bir unutma hali.

O iki saatte İstanbul'dan her gün arayan, hiç yakınamasa, beni anlamaya çalışsa da içindeki bütün kırıklığı kendinden ayrı bir hayvan gibi taşıyan ve o kırıklığı ku-

lağımından giren fısıltılarla yavaşça içime yerleştiren sesiy-
le annem yok.

Park yok, orada geçirdiğimiz günler yok, parka gelen çocuklar, onlarla sahnelediğim oyun, şarkı söyleyip çadırlarda sabahladığımız geceler, uyandığımızda Eren'in yazdıklarını bize okuduğu güneşli sabahlar yok; Deniz'in annesinden getirdiği yemekler, annelerimizin bizi koruduğu günler, onların bile bizi koruyamadığı günler.. Hiçbiri yok. Sadece o iki saat var; baktığım perdede başka insanlar var; onların hayatı, onların mutluluğu ya da mutsuzluğu, hiç bilmediğim hayatların var olma ihtimali var. Sinema bana hatırlatıyor da; buraya gelme sebebi-mizi, burada kalma sebebimizi. Eğer sinemaya gitmezsem arada boğulacak gibi oluyorum; sonra, o iki saatten sonra, neden buraya geldiğimizi hatırlıyorum tekrar: evet, biz buraya aylar önce kaybettığımız bir ihtimal için, mutlu olabilme ihtimalimiz için geldik. En azından bu ihtimalin burada olduğunu umduğumuz için. Sinemadan çıkıp ayağımın altında gıcırdayan karları ezerek eve yürürken bu ihtimal bile beni mutlu ediyor. Sinema beni iyileştiriyor.

Ali

Yasemin uyanmış ama yataktan çıkmamıştır; Ali birazdan kalkar. Uyanır uyanmaz duş alacak; sanki çok önemli bir toplantıya yetişecekmiş ya da her sabah gittiği ofise geç kalmaması gerekiyormuş gibi günlük programını harfiyen uygulayacak yine. Halbuki ne bir ofisi var artık ne de yetişmesi gereken acil bir toplantı. Duştan sonra bir fincan kahve içecek, yulaf ve bir muz yiyecek. Sonra da bizimle konuşmaya çalışacak; her sabah bıkmandan bunu deneyecek. Yasemin'in de benim de sabahları sadece kahve içip en fazla müzik dinleyerek önümüzdeki gazetelere ya da kitaba bakarak bir kelime etmeden oturmayı sevdiğimizi bildiği halde.

Çünkü Ali görev adamı, yapılamayacak şey olmadığına inanıyor dünyada. Everest'in tepesine çıkmak ya da çok zengin olmak ya da iyi veya kötü olmak; bunların hepsi mümkün ona göre, hatta dünyayı değiştirmek de.

Oysa ben artık değil dünyayı, tek bir insanı bile değiştirmenin kolay olmadığını biliyorum. Ama Ali bıkmaz; onu da biliyorum. Bizimle buraya gelme sebebinin

bile bu olduğunu düşünüyorum ara sıra; bir görevi daha yerine getirmek, bizi daha mutlu, daha dünyaya ait, daha çok konuşan, daha az içine kapanan birileri haline getirmek. Sanki bu görev tamamlansa yanımızdan çekip gidecekmiş gibi geliyor, başka bir hedef bulacak kendine. Ama sonra Yasemin odasından çıkıp geliyor. Dağınık siyah saçları omuzlarına dökülen Yasemin, beyaz pijamalarının, sabah mahmurluğunun, ayağına geçirdiği terliklerin bile yakıştığı Yasemin. Yasemin kahvesini koyarken Ali'nin aslında neden bizimle geldiğini hatırlıyorum.

Ali farkında değil ama o bizi değiştirmeye çalışırken Yasemin, Ali'yi değiştiriyor yavaşça. Her gün usanmadan kendi hayatı yetmezmiş gibi başkalarının hayatını programlamaya çalışan bir adamı aniden kendi dünyasından koparıp buraya getirdi. Ali sabahları yine kalkar kalkmaz duşunu alıyor, aynı marka yulaf ve organik muzunu yiyor. Sonra spora gidecek, eve döndüğünde e-postalarına bakıp hazırladığı web sayfalarını kontrol edecek, müşterilerine cevap yazıp ödemelerini hatırlatacak. Aynı hayatı sürdürdüğünü sanıyor bütün bunları yaparken; ama artık İstanbul'da, yıllardır programlayarak kurduğu hayattan çok uzakta, bizimle beraber burada, Berlin'de olduğunun ayırdına varacak mı? Hayır, henüz değil. Ali yavaşça anlayacak her şeyi ve anladığında belki ilk kez bir panik yaşayacak. Çünkü hayatta her şey mümkün, derken kendisinin değişmesinden bahsetmiyor Ali. Asıl bunun mümkün olduğunu görecektir. Değişim mümkün belki, Ali değişiyor; bize parkta ilk rastladığı günden beri Ali artık başka biri. Bunu henüz kendi bilmiyor.

Ben kimseyi üzmemek için yazmıyorum; sadece kendimi iyileştirmek için yazmaya başladım. Başka bir hikâyeydi bu üstelik ilk başta; kendi başlarına büyüyen üç çocuğun hikâyesi. Anasız babasız ama sokaklarda da değil; başka bir dünyanın olabileceğine dair bir umut hikâyesi. İnsan yazdıkça kendi içindeki kuyulara çekiliyor bilmeden; kazdıkça, derine indikçe siyahlaşıyor suları o kuyuların da.

Yaşamın savrulup gitmiş zamanları vardır. O zamanlar bazen bir şehrin öyküsüne denk gelir ve onun içine karışıp gider. Şehirler taşır artık o öyküleri...

biz burada iyiyiz, üç genç insanın kendi hikâyelerini bir başka şehirde Berlin'de, yaşamaya çalışmalarının öyküsü...

